

го хора. Вървѣха войници, скърцаха кола, цвилѣха коне. Единъ полкъ редовна турска войска отиваше отъ Луковитъ за къмъ Орхание, за да се доразправи съ еничеритѣ. Двама отъ патраулитѣ видѣха тичещата разплакана жена, подкрепиха я и я заведоха предъ своя началникъ миралай Еминъ-ефенди.

* * *

— Ето, аго, донесохъ хлѣбъ! — задъхана извика бедната жена и изсипа предъ нозетѣ на Арапъ-Юмера единъ човаль съ войнишки хлѣбове.

Еничеритѣ като гладни звѣрове се спуснаха къмъ хлѣба. Изведнѣжъ изтрещѣ залпъ. Скрити въ шубрацитѣ, войниците на Еминъ-ефенди стреляха срещу еничеритѣ.

Разбойниците съ викове се втурнаха по стрѣмния склонъ. Следъ тѣхъ, съ победенъ викъ се затичаха войниците.

— Чадо, — викаше радостната майка и пригрѣщаше своето спасено момиченце. Чадо, помогна Богъ и те спасихъ!

— Хайде, бабо! — потупа я по рамото Еминъ ефенди, — слѣзъ долу на пѣтя при колитѣ. Тукъ не е мѣсто за жени. Твоята работа се свърши — сега започва моята.

Ноемврийскиятъ вѣтъръ повтаряше глухия екотъ на гърмезитѣ.

Свѣтлозаръ Димитровъ.

Ноемврийскиятъ вѣтъръ.

Ноемврийскиятъ вѣтъръ засвири,
полудѣлъ сѣкашъ — свири весденъ,
изъ бордеитѣ мрачни се шири
безсърдеченъ, жестокъ и студенъ.

Чупи, блѣска, брули и лудува,
обикаля голѣмия градъ,
изъ кварталитѣ бедни пирува
заедно съ страшния гладъ. . .

Ноемврийскиятъ вѣтъръ размѣта
посивѣли отъ влага криле
и не чува плача на децата,
и молбитѣ имъ горки да спре!

Веса Паспалеева.